

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právne veci navrhovateľa **I. Ž.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. B., s.r.o., so sídlom v Ž., IČO: X., proti odporcovi **S.**, so sídlom v B., IČO: X., Regionálny odbor so sídlom v Ž., **o určenie dediča poručiteľa**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C 137/2013, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. apríla 2014 sp. zn. 7 Co 391/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa v konaní domáhal určenia svojich dedičských práv. Poukazoval na to, že jeho matka – V. Ž. rodená Š., ktorá zomrela X., bola sestra poručiteľa E. P. (navrhovateľovho strýka), ktorý zomrel X.. Pôvodné konanie o dedičstve po poručiteľovi E. P. bolo vedené na Štátnom notárstve v Čadci pod sp. zn. 3 D 29/88, nebol v ňom ale dostatočne zistený skutkový stav. Štátne notárstvo vtedy vychádzalo z nesprávneho zistenia, že poručiteľ E. P. nezanechal dedičov a v dôsledku tejto nesprávnosti pripadlo dedičstvo štátu. V skutočnosti ale po E. P. zostala dedička v III. skupine – poručiteľova sestra V. Ž. rodená Š.. Navrhovateľ s odstupom času (15. októbra 2012) podal návrh na dodatočné prejednanie dedičstva po poručiteľovi E. P., ktoré nebolo prejednané v konaní pred Štátnym notárstvom v Čadci sp. zn. 3 D 29/88. Konanie o tomto návrhu sa viedlo na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 5 D 597/2012, bolo však zastavené. Postup štátneho notárstva, ale aj súdu v konaní o dedičstve, resp. o dodatočnom prejednaní dedičstva označil navrhovateľ za nesprávny a poškodzujúci ho na jeho právach.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 3. júla 2013 č.k. 8 C 137/2013-47 návrh zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že návrhu na určenie dediča poručiteľa nebolo možné vyhovieť, lebo odporca nie je v konaní o takomto návrhu pasívne vecne legitimovaný. Otázku, či navrhovateľ je alebo nie je právnym nástupcom niektorého poručiteľa, rieši súd v (nesporovom) konaní o dedičstve. Ak v priebehu dedičského konania dôjde medzi tými, ktorí prichádzajú do úvahy ako dedičia poručiteľa k sporu o dedičské právo, môže byť spornosť práva odstránená v občianskom súdnom (sporovom) konaní v zmysle § 175k ods. 2 O.s.p. Konanie, ktoré začalo na návrh navrhovateľa „o určenie dediča poručiteľa“ nemožno chápať ako opravné konanie voči konaniam štátneho notárstva alebo súdu v dedičskej veci po poručiteľovi E. P.. Pokiaľ je navrhovateľ nespokojný s postupom súdu v konaní o dedičstve, k náprave vytýkaných nedostatkov slúžia riadne a mimoriadne opravné prostriedky.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom z 9. apríla 2014 sp. zn. 7 Co 391/2012 prvostupňový rozsudok potvrdil; odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že konanie o dedičstve po poručiteľovi E. P. bolo skončené a s konečnou platnosťou v ňom bola vyriešená aj otázka, komu pripadlo dedičstvo po ňom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa navrhovateľ nesprávne domáha určenia svojich dedičských práv voči S.. Dedičstvo po poručiteľovi E. P. pripadlo štátu ako tzv. odúmrt'. Z ustanovení zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“) nevyplýva, že by odporca bol v danom prípade pasívne vecne legitimovaný. Slovenský pozemkový fond nemožno stotožňovať so štátom, i keď na základe tohto zákona je v niektorých prípadoch oprávnený konať v mene štátu alebo v mene neznámych vlastníkov. Ide o zákonné splnomocnenie, ktorým sa ale odporca nestal nositeľom vlastníckych práv k nehnuteľnostiam vo vlastníctve štátu. Vzhľadom na správny záver súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej legitimácie odporcu nepristúpil odvolací súd k posúdeniu opodstatnenosti navrhovateľovej argumentácie, že je právnym nástupcom po poručiteľovi E. P.. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Podľa jeho názoru došlo v konaní k procesným vadám uvedeným v 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2

písm. b/ O.s.p. a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právne závery odvolacieho súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie, sú nesprávne a tiež nedostatočne odôvodnené. Podľa presvedčenia navrhovateľa nemá odôvodnenie napadnutého rozsudku náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p., je neurčité a nekonkrétne. Namietal tiež, že v konaní bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, lebo odvolací súd – z pohľadu výsledkov prvostupňového konania – založil svoje rozhodnutie nečakane na iných skutkových a právnych záveroch. Navrhovateľ tak nemal možnosť vyjadriť sa k nim, prípadne predložiť nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné. Pokiaľ odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa dospel k iným právnym záverom, mal odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolací súd tak ale nepostupoval a tým navrhovateľovi znemožnil realizáciu jeho procesných oprávnení (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V odvolacom konaní boli celkom prehliadnuté navrhovateľom predložené dôkazy (notárske listiny a rozhodnutia súdov), ktoré preukazujú, že je právnym nástupcom po svojej matke, resp. že jeho matka bola právnou nástupkyňou po E. P.. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len

na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

2. Navrhovateľ v dovolaní namieta, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K dovolateľom tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku porušenia práva navrhovateľa na spravodlivý proces. Navrhovateľ zastáva názor, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil nečakane na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa. Navrhovateľovi tak bola odňatá možnosť vyjadriť sa k novým právnym záverom odvolacieho súdu a prípadne predložiť nové dôkazy, ktoré sa dovtedy nejavili ako významné.

Dovolací súd uvedenú námietku nepovažuje za dôvodnú. Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa zamietol návrh na začatie konania z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie toho subjektu, ktorý navrhovateľ označil za odporcu. K tomu istému záveru a z tých istých dôvodov dospel aj odvolací súd. Neobstojí teda tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa z iných dôvodov. Rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo z pohľadu výsledkov prvostupňového konania ani nečakané, ani nepredvídateľné. Pokiaľ odvolací súd nad rámec prvostupňového rozhodnutia doplnil dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o opodstatnenosti zamietnutia návrhu na začatie konania a v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil aj účel konania o dodatočnom prejednaní dedičstva a poukázal na zákon č. 330/1991 Zb., nemožno to považovať za odňatie možnosti dovolateľa konať pred súdom. Aj judikatúra (R 56/2012) dospela k záveru, že ak sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je prekvapivé a takýto postup odvolacieho súdu neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

3. Navrhovateľ tiež tvrdí, že odvolací súd pri zaujimaní záveru o nedostatku pasívnej legitímácie odporcu nesprávne interpretoval ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb. Táto dovolacia námietka sa po obsahovej stránke týka správnosti právneho posúdenia veci. Dovolateľ tým v podstate tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva – v otázke pasívnej legitímácie odporcu – na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný), a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Pre posúdenie otázky vecnej legitímácie je rozhodujúce, ako navrhovateľ vymedzí predmet konania. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho

sa navrhovateľ domnieva, že subjekt, proti ktorému návrh nasmeroval, je účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či ním objektívne je alebo nie je.

Pokiaľ súd prípadne pri riešení niektorej hmotnoprávnej otázky (vrátane otázky aktívnej alebo pasívnej legitímácie) dospeje k nesprávnym právnym záverom, môže to mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odňatie možnosti pred súdom konať.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

4. Pokiaľ navrhovateľ namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

5. Dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., je nekonkrétne a nedostatočne odôvodnené, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa záveru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takého nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013).

Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 ústavný súd zotrval „na závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok

riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. V uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 ústavný súd na adresu najvyššieho súdu uviedol, že „v súlade so svojou stabilnou 'dovolacou' judikatúrou náležite zdôvodnil, prečo nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania navrhovateľa.

6. Na záver najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, v zmysle ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

7. Keďže dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepotvrdila sa existencia dovolateľom namietanej procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa najvyšší súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo procesne úspešnému odporcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní uvedenej náhrady (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júna 2015

JUDr. E. Franciscy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková